

РЕШЕНИЕ

№ 1919

гр. София, 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12282** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. К. К., [ЕГН], чрез адвокат Ц. И. К., САК, с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 2, офис 6, против Решение № 20247637 от 10.11.2020г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 10-ти състав по НАХД № 14897/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 19-4332-009342/27.05.2019 г., издадено от ВПД Началник Сектор при ОПП – СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закон за движение по пътищата /ЗДВП/ на С. К. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700.00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП и на основание Наредба № Из-2539 на МВР са и отнети 12 точки.

Решението се обжалва, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов, с който да отмени издаденото наказателно постановление. В съдебно заседание касаторът,

редовно уведомен не се явява и не изпраща представител. С касационната жалба се претендират разноски за адвокатско възнаграждение за две съдебни инстанции. Ответникът – СДВР, Отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Ц.. По същество излага становище за неоснователност на касационната жалба, и моли съда да потвърди решението на Софийски районен съд като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Със съдебно решение по НАХД № 14897/2019г. Софийски районен съд, НО, 10-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 19-4332-009342/27.05.2019 г., издадено от ВПД Началник Сектор при ОПП – СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на С. К. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700.00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и на основание Наредба № Из-2539 на МВР са и отнети 12 точки.

От фактическа страна СРС е установил, че на 01.11.2018г. в 13.28 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], до блок № 4, лек автомобил „Волво ХС 90“ с рег. [рег.номер на МПС] /собственост на М. А. К./ се движел със скорост от поне 104 км/ч. (след приспаднат толеранс от 3 % в полза на водача от реално измерената скорост от 107 км/час), при ограничение на скоростта в населено място - 50 км/ч. Скоростта, с която се движел автомобилът била установена и заснета с техническо средство – система за видеоконтрол TFR1-М с Радар № 619 (с клип № 10984). Същата е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № 4835 на дата 24.02.2010 г. със срок на валидност до 24.02.2020 г. и за нея има издадено Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835. Това техническо средство било преминало и последваща проверка, за което е издаден Протокол от проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR1-М № 8-38-18 от 27.03.2018г. с 12-месечен срок за валидност. Съгласно този Протокол допустимата грешка при измерване на скоростта е +/- 3 км/ч. до 100 км/час и +/- 3 % над 100 км/час.

На 01.11.2018г. за времето от 13.00 часа до 15.00 часа техническо средство TFR1-М с Радар № 619 е било позиционирано при стационарен режим на работа в [населено място], [улица]срещу блок № 4, за да контролира скоростта на движение на приближаващите МПС-та, движещи се от [улица]към [улица], при липса на пътен знак за ограничение на скоростта и при действащо общо ограничение на скоростта от

50 км/час. За целта бил съставен Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система от 01.11.2018 г. За времето от 13.00 часа до 15.00 часа на 01.11.2018г. с това техническо средство са били снимани клипове от № 10973 до № 11013 /общо 41 бр. статични изображения/, предадени на съхранение в ОПП - СДВР.

Във връзка с установеното нарушение на скоростта на движение от страна на водача на лек автомобил „Волво ХС 90” с рег. [рег.номер на МПС] от ОПП – СДВР са изпратили призовка до собственика на МПС-то М. А. К.. В декларация по чл. 188 от ЗДвП, М. А. К. е декларирала на 02.05.2019г., че на 01.11.2018 г. около 13.28 часа МПС с рег. [рег.номер на МПС] е било управлявано от С. К. К.. Същото обстоятелство било потвърдено и от самата С. К. К. в попълнена от нея на 02.05.2019 г. декларация по чл. 188 от ЗДвП.

Въз основа на тази декларация и снимковия материал от системата за видеоконтрол TFR1-М с Радар № 619 (с клип № 10984). свидетелят В. А. (в присъствието на Д. Ч. и И. Л.) съставил срещу С. К. К. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с бланков № 086078 от 02.05.2019г. за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, във връзка с чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП. В АУАН е отразено, че измерената скорост на движение на автомобила е 107 км/час, а след приспаднат толеранс от 3 % - наказуемата скорост е 104 км/час. На 02.05.2019г. срещу подпис Актът бил връчен на С. К. К..

Въз основа на този АУАН е издадено Наказателно постановление № 19-4332-009342 от 27.05.2019г., с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, е наложено административно наказание на С. К. К. „глоба” в размер на 700.00 /седемстотин/ лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 /три/ месеца и на основание Наредба № Из-2539 на МВР са и отнети 12 точки.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в цялост.

В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на касатора и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Приетата по делото разпечатка от паметта на техническото средство (радар) за посочената дата доказва шофирането с превишена скорост по категоричен начин. Доколкото в него изрично е отразена не само датата, а и часът на установеното нарушение, нарушението е безспорно установено. К. съд намира, че нарушението е по констатирано по начин, предвиден в закона. Наказващият орган решава как да ангажира отговорността на нарушителя, и в случая съставянето на АУАН от автоконтрольор при наказващия орган след преглед на видеоклипа е поставило

законосъобразно начало на административнонаказателното производство. Според ТР № 1/2014 г. на ОС на ВАС, редът за ангажиране административнонаказателната отговорност на нарушителя по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП с издаване на електронен фиш е неприложим в случая, тъй като същият може да се издаде само за нарушения, които се наказват с административни наказания глоба, а на конкретния нарушител са наложени две административни наказания - глоба и лишаване от право да управлява МПС съгласно чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП и на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 12 точки.

За разлика от процедурата по издаване на електронен фиш, в която производството е съкратено и няма състезателен характер, в хода на административнонаказателното производство, което се е развило по общия ред, на административнопривлеченото лице са били осигурени дори повече възможности за защита, доколкото са събрани доказателства за нарушението (приобщени са записи от мобилната камера), както и декларация по чл. 188 ЗДвП за това кое лице е управлявало автомобила.

В тази връзка е и основното оплакване в касационната жалба, което съдът преценява като неоснователно. От разпита на актосъставителя, става ясно, че поради високата скорост на нарушителя и движението на полицейския автомобил срещу заснетия, е било невъзможно спирането му в момента на видеозаснемането. За да може да се установи авторството на деянието, се е наложило собственикът на МПС да попълни декларация, в която да заяви той ли е управлявал автомобила на процесната дата, под страх от наказателната отговорност по чл. 313 от НК. Ето защо следва да се приеме, че сроковете по чл. 34 ЗАНН текат именно от датата на декларацията от собственика на автомобила. Противното би означавало нарушителят да черпи права от собственото си неправомерно поведение. Обстоятелството, че собственикът на автомобила и установим към момента на видеозаснемането, не води до различен извод предвид необходимостта от технологично време за проверка, изпращане и връчване на призовка на административнопривлеченото лице за явяване при контролните органи. Ето защо е правилен изводът на Съда, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати процесуални нарушения.

Мястото на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано, тъй като в НП не се говори общо за [улица]до [жилищен адрес] а за точно място на констатацията за превишена скорост на автомобила.

Съдът е разпитал актосъставителя и правилно е приел неговите действия за съответни на закона. Не се откриват вътрешни противоречия в показанията му и те не противоречат на писмените доказателства по делото, поради което същите правилно са били кредитирани от първата съдебна инстанция. Безспорна е установена и техническата годност на мобилната камера да установява превишение на допустимата скорост към момента на нарушението.

Нарушението е правилно квалифицирано от наказващия орган и правната квалификация на същото съответства на установените по делото факти. Според чл. 21, ал. 1 от ЗДвП при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава скоростта от 50 km/h в населено място. По силата на чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП (ред. - ДВ, бр. ДВ, бр.101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, когато превишаването е над 50 km/h, се наказва с глоба от 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв.

В заключение следва да се има предвид, че водачът е длъжен винаги да спазва ограниченията на скоростта, независимо дали ще е поставен в ситуация да бъде видеозаснет или не. С наложената глоба се постига целта на административното наказание – да насочи нарушителя към спазване на установения от закона ред при управление на МПС в градски условия.

Правилни са и изводите на въззивната инстанция относно приложението на чл. 6, ал. 1, т. 7, предл. първо от Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването, на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че не следва да преповтаря същите.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на Софийски районен съд Наказателно отделение, 8-ми състав е валидно допустимо и правилно, не се установяват касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му, и същото следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила съдебно решение № 20247637 от 10.11.2020г. на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав по НАХД № 14897/2019г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-009342/27.05.2019 г., издадено от ВПД Началник Сектор при ОПП – СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП на С. К. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700.00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и на основание Наредба № Из-2539 на МВР са и отнети 12 точки.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: